Originaltittel:
tavallod dar lahze-ye sefr 00:00:00
Norsk tittel:
Møte med døden i nulte sekund
Skrevet av:
Kaveh Ayreek
Oversatt av:
Mohammad M. Izadi

Dukketeaterstykket **Møte med døden i nulte sekund** *er en fri fortelling basert på terrorgruppen Daesh sitt grufulle angrep på fødeavdelingen i bydelen Dasht-e Barchi, som ligger vest i Kabul. Angrepet ble gjennomført 12. mai 2020 av tre personer. Bortimot 24 mennesker ble drept, flesteparten var kvinner i barsel og nyfødte barn. 30 ble såret.*

Dette dukketeatret kombinerer ulike disipliner. Rollene er fordelt på én hovedperson og tre dukkespillere som også bidrar til sceneskifter. Dukketypene består av marionetter, skyggedukker og én lateksdukke av et spedbarn.

Første akt:

Sceneanvisning:
Scenen er fullstendig svart. I enden av scenen henger et hvitt lerret, og på det vises skyggen av et krumt tre. Tøystykker henger fra treets uttørkede grener. Treet er på et fjell som ruver over Kabul. Et rødt lys som minner om soloppgang, skinner bak treet. En ung mann entrer scenen syklende. Han er enkelt kledd, tynn og har bustete hår. Han heter Najib. Bak på sykkelen sitter en ung kvinne. Hun er tynn, middels høy og iført tradisjonelle klær. Hun heter Nilufar. De tuller med hverandre, ler og er glade. Najib, som synger høyt, blir snart sliten av å sykle. Nilufar går av sykkelen. Magen hennes er stor, hun er tydelig gravid. Najib går av sykkelen, og begge spaserer videre. Najib setter sykkelen ifra seg i et hjørne av scenen og går tilbake til Nilufar. Også hun er blitt sliten. Najib hjelper henne opp fjellet, til toppen. De går mot treet. Nilufar blir stående stille og nyte utsikten over byen. Hun tar av seg hijaben og lar vinden ta tak i håret. Najib slutter å synge.

Nilufar:
Syng, da!

Najib:
Tror du ungen får det med seg?

Nilufar:
Ja, det tror jeg.

Najib:
Vi bør ikke komme opp hit mer. Du er blitt altfor stor.

Nilufar:
Du ble sliten, du!

Najib:
Jeg, nei! Jeg tenker på barnet. Hva om du plutselig får rier her oppe, hva skal du gjøre da? Og hva om jeg ikke er sammen med deg når det skjer?

Nilufar:
Da føder jeg bare her oppe. Og disse tøystykkene – som folk har knytt til treet i håp om at ønskene deres skal gå i oppfyllelse – jeg kan jo bruke ett av disse til å svøpe barnet i. Så roper vi i kor på deg herfra. Da kommer du og hjelper oss hjem.

Najib:
Du må holde deg hjemme, jeg mener det. Du kan rope så høyt du bare vil her oppefra, jeg kommer ikke til å høre deg … Og nå må jeg komme meg på jobb, spørs om jeg rekker det.

Nilufar:
Hører du meg hvis jeg roper hjemmefra, da? Jeg tar meg en tur hit i morgen og i overimorgen og i overoverimorgen, så skal jeg ikke gjøre det mer. Jeg har jo lovet barnet å komme opp hit og se på soloppgangen hver dag frem til fødselen.

Najib:
Barnet ser jo ikke soloppgangen.

Nilufar:
Et sted har jeg lest at barnet ser verden med morens øyne mens det er i magen. Dødfødsler skyldes at barnet ikke har sett så mye av alt det fine der ute gjennom morens øyne. Du må lese deg opp, Najib!

> *Sceneanvisning:*
> *Najib ser dypt i Nilufars øyne, beveger seg mot henne, kysser henne på pannen, setter seg på kne og kysser magen hennes. Najib mumler noe, så danser han glad rundt Nilufar, tar farvel og forlater scenen. Nilufar smiler, stryker seg på magen og begynner å synge lavt på en lokal vuggevise. Lokal musikk blander seg med vuggevisen, og lyden av hjerteslag høres svakt. Et utydelig bilde av et foster kommer til syne på det bakerste lerretet som henger fra taket. En dødsfall annonseres over moskeens høytalere samtidig som lyden av hjerteslag høres. Lyden av hjerteslagene blir høyere og raskere og konkurrerer med lyden fra moskeen om å være høyest. Lydene av en kvinnes hjerteslag og tunge pusting føyes til. Nilufar får fødselsrier. Hun roper på Najib, og han haster inn på scenen og bærer Nilufar i armene. Det er som om tiden sakker. Najib står mens han bærer Nilufar i armene. To sykepleiere entrer scenen og trekker for to hvite gardiner fra hvert hjørne av scenen. Sceneskifte. Sykepleieren henter en seng og får Nilufar til å legge seg i den. De hvite gardinene*

hindrer publikum fra å se det som skjer. Lydene konkurrerer om å være høyest, de blir rytmiske. Et høyt skrik høres, og alt blir mørkt. På de hvite gardinene vises skyggen av et nyfødt barn som henger fra bena. Barnet skriker. Så sees en uhyrlig skygge på gardinene. Kvinnene skriker, de nyfødte gråter, helt inntil skudd høres. Da blir det plutselig fullstendig stille. Stillheten vedvarer en stund. Gardinene blir dratt til sidene. Nilufar står midt på scenen. Håret hennes er kaotisk. Hun er ikke lenger gravid, hun har født.

Nilufar:
Her er jeg, her står jeg, her sitter jeg, her ligger jeg. Er jeg våken? Eller sover jeg? Vet ikke. Jeg vet ikke om jeg er våken og iferd med å sove, eller om jeg sover og er iferd med å våkne. Jeg føler ingenting. Jeg leter etter knoklene mine. Har de forsvunnet, eller er de knust? Vet ikke. Jeg leter etter barnet mitt. Er det en gutt eller en jente? Vet ikke. Jeg husker ikke ansiktet, men jeg er helt sikker på at jeg vil kjenne det igjen hvis jeg ser det. Jeg kommer til å føle at det er mitt barn. Hvordan, spør du? Jo, når et liv vokser og tar form i magen din, så vet du det bare. Når tjue knokler i kroppen rives løs fra hverandre samtidig, når tjue knokler i kroppen din knuses samtidig … Har dere noensinne hørt lyden av tjue knokler som knuses samtidig? Det har jeg. Nå leter jeg etter stykkene av mine knuste knokler. Se på disse folka, jeg tror de har funnet bitene av knoklene mine. De holder på å ta dem med seg. De smiler. De er glade. Og jo gladere de

blir, desto tristere blir jeg. Det var ikke sånn her før. Nå er det et fullstendig rot. Hvorfor tar de med seg alt? Stolen, senga, oksygentanken, de kirurgiske instrumentene, tavla, ja, selv hver bidige av lyspærene i taket tar de med seg. Ser du det? Ansiktene deres er skrekkinngytende, det er som om de aldri har sett sola. De har langt skjegg, og på hodet har de viklet et tøystykke. Føttene deres er nakne og skitne og skadd og blodige. Jeg må få stoppet dem. Jeg må se hva de tar med seg. De må jo ikke få med seg knoklene mine. Og gutten min, eller jenta mi … Jeg vet ikke om det ble jente eller gutt. Men jeg føler det, føler at det ble en jente, en jente med langt, svart hår og brune øyne. Beina, hendene … nei, kanskje var det en gutt. Jeg ville vite det. Vi hadde bestilt time for å få vite kjønnet, for å finne ut om det var gutt eller jente. Men faren til Najib hadde ikke tillatt det og sa at bare Gud kan vite kjønnet. Ikke bland dere i Guds verk, hadde han sagt, og han hadde stirra dypt inn i Najibs øyne som om det ikke var noe tvil i det han sa, at det var den hele og fulle sannheten. Øynene til faren hans var som to skåler med blod, fulle av sinne og hat. Han holdt alltid vinduene lukket og gardinene dratt for, og han satt i stua og leste koranen høyt dag og natt. Bare når han spiste, lot han Koranen ligge, og da var tunga hans fri til å komme med stikk til meg, stikk som ble til åpne sår på hjertet mitt, på livet mitt, på leppene mine og som fikk tårene mine til å trille.

Sceneanvisning:
Dukken av en gammel mann er i hjørnet av scenen, han har bare hode og hals. Ansiktet er morskt,

skjegget er langt, og han har turban på hodet. Dukken beveger seg mot Nilufar, som står midt på scenen. Dukkens hals er lang. Han ormer seg rundt Nilufar som en slange.

Gammel mann:
Du har ikke glemt å be, vel? Si meg, hvorfor ber du ikke? Det er morgen, opp med deg, det er på tide å be. Det er middag, opp med deg, det er på tide å be. Det er kveld, opp med deg, det er på tide å be.

Nilufar:
Jeg svarte ham med det samme hver gang. Det var ikke viktig om han skjønte at jeg løy. Det viktige var at jeg hadde et gjentagende svar på hans gjentagende spørsmål, og svaret mitt var "Jeg har mensen, kjære deg. Jeg skal ta det igjen siden".

Gammel mann:
Er du uren?

Nilufar:
Jeg har mensen, kjære deg. Min månedlige.

Gammel mann:
Du er uren.

Nilufar:
Jeg er ikke uren. Jeg er ikke skitten. Jeg har min månedlige. Jeg har mensen.

Gammel mann:

Hold deg unna meg, bare. Jeg skal lese mer i Koranen så Gud …

Nilufar:
Han skal lese mer i Koranen så Gud, ja, ja … Han spiste ikke maten jeg lagde. Han snakket ikke med meg. Han så ikke på meg. Han smilte ikke til meg. Men siden han var faren til Najib, viste jeg ham respekt. Derimot nektet han å se på meg som kona til Najib. For ham var jeg snarere en verdiløs kvinne som han ikke trengte å respektere. Jeg var ikke et menneske, men en slavinne for menn, og jeg måtte te meg deretter. Jeg måtte adlyde ordre, jobbe meg ihjel og ikke si imot.

Gammel mann:
Du er uren.

Nilufar:
Jeg har det månedlige.

Gammel mann:
Du er skitten.

Nilufar:
Jeg har mensen.

Gammel mann:
Uren.

Nilufar:
Månedlige.

Gammel mann:
Skitten.

Nilufar:
Mens.

Gammel mann:
Skitten.

Nilufar:
Det månedlige.

Gammel mann:
Skitten, skitten, skitten, skitten, skitten, skitten.

Nilufar:
Skitten, tilgriset, møkkete, tilsølt, svinsk, sjofel, vemmelig, skitten … alt annet enn rent.

Gammel mann:
Uren, uren, uren, uren, uren, uren, uren, uren.

Nilufar:
Uren, skitten, møkkete, tilgriset, besmittet … Men ikke bekymre deg sånn. Det går ikke utover deg. Elva blir ikke uren hvis en hund drikker av den, det ordtaket kan du, vel, eller?

Sceneanvisning:
Stemmene til den gamle mannen og Nilufar repeteres og skaper gjenklang. Nilufar begynner å synge på en vuggevise mens samtalen pågår. Den

gamle mannen slipper taket i Nilufar og går av scenen.

Nilufar:
Jeg må dra og lete etter sønnen min, eller jenta mi. De holder på å ta med seg alt. De er på rov. De skåner ingenting. De skåner ingen. Hva om de har tatt med seg jenta mi, eller gutten min? Hva om de har tatt med seg knoklene mine også? De er jo søkk borte, eller kanskje pulverisert. Jeg vet jammen ikke. Jeg føler dem ikke. Når tjue knokler knuses samtidig, makter man ikke å føle noen verdens ting mer. Jeg holder på å drukne i mitt eget blod, nei, blodet er ikke mitt, det er barnas og kvinnenes og sykepleiernes og legenes blod. Jeg ser knokler som flyter på blodhavet, hundrevis av dem. Litt etter litt husker jeg … Her lå et sykehus. Jeg var her for å føde, ja, ikke bare jeg. Vi var her, jeg og så mange andre kvinner. Jeg må lete etter jenta mi, jeg må lete etter gutten min, jeg må lete med øynene, jeg må føle meg fram, blant alt som de har tatt med seg, blant alle skjeggene, blant alle tøystykkene de har viklet om hodet, blant alt det bekmørke …

Sceneanvisning:
Stemmen til en r*adiovert høres. Den melder at fødeavdelingen i bydelen Dasht-e Barchi er stengt og alt inventar er flyttet til et annet sted.*

Andre akt:

Sceneanvisning:
Nilufar står midt på scenen. På lerretet bak henne vises et halvdødt tre i en fjellside. Vinden får fargerike tøystykker som er knyttet til treet til å vaie. Bylarm høres: håndkjerrer, barn, minibuss-sjåfører, tuting. Lydene føyer seg gradvis til hverandre og gir inntrykk av at byen er iferd med å våkne. Soloppgangen lyser opp høyre del av scenen, og der står Nilufar iført lokale klær. Magen stikker frem og håret henger fritt nedover skuldrene. På lerretet vises skygger av de ting som fremkommer i denne akten.

Nilufar:
Jeg kommer alltid hit før soloppgangen, før bønneropene fra moskeene tar til, før faren til Najib står opp. Så snart han er ferdig med morgenbønnen, setter han seg utenfor inngangsdøra og venter på jentene med hvite slør som smyger ut av mørket for å dra til skolen. Han sitter der som en jeger og venter på byttet sitt, som en skygge klar til å sluke det hvite. Han sitter utenfor og skjeller ut jentene på vei til skolen. Noen ganger gjør han det stille inni seg, andre ganger gjøre han det høyt, men alltid like sylskarpt. Jentene kommer og klager på ham, mødrene kommer og klager på ham, det samme med fedrene, men, men … Til syvende og siste respekterer de hans hvite skjegg, de respekterer alle de årene han deltok i krigen. Respekt er det egentlig ikke, det er mer frykt og de usikre tidene i Afghanistan. Makthavere kommer og makthavere går, det eneste som er igjen, er

de gamle hellige krigernes vrede. Folk frykter at gamlingene skal gripe til kalasjnikoven igjen og hevne seg. Men så er det disse jentene, da … Det finnes jenter som våkner før disse gamle mennene står opp for å skjelle dem ut. Disse jentene leser dikt høyt, synger høyt, ler høyt og målbinder gamlingene. I begynnelsen bøtet de med tårer, men nå er de drevne, nå vet de hvordan de skal tvinge djevelen til å tie. Jeg er stolt over disse jentene. Ingen mann kan tvinge dem til noe som helst mer. Jeg liker meg her oppe ved treet på dette fjellet som de kaller Førti døtre. I Vest-Kabul, i et lille område, lever utdannede jenter, kvinnelige lærere og forretningskvinner side om side med analfabete kvinner, teppevevende kvinner og jenter uten fullført utdanning. De har smale øyne, solbrent ansikt og rue hender. De er fredfulle hazara, og de elsker utdanning og livet. Hvorfor er de stuet sammen her? Jo, fordi de er utstøtt alle andre steder. De valfarter til Førti Døtre, besøker treet, knytter et tøystykke til det i håp om å bli bønnhørt. Najib drar på jobb, og jeg venter på ham her til solnedgang. Når solen har gått ned, lar jeg håret falle fritt så han kan børste det. Jeg liker det. Det får meg til å tenke på de dager da mor strøk meg gjennom håret med fingrene sine. Så gredde hun håret mitt med en kam av tre, delte det i to og begynte å flette. Jeg blir her ikke så lenge. Jeg har lovet Najib å komme hjem rett etter solnedgang. Han er bekymret for både meg og barnet i magen. Jeg prøvde så godt jeg kunne å ikke bli gravid. Det var Najib som ville det. Først ville faren hans det, så begynte Najib å mase. Han orket ikke å krangle med faren sin hver bidige dag. Det

hadde han gjort mer enn nok i forbindelse med forlovelsen og bryllupet vårt. Så klarte han det bare ikke mer. Han diskuterte heller ikke noe særlig med meg. Han snakker lite, er alltid i sine egne tanker, min kjære Najib. Han heter egentlig ikke Najib, det er jeg som kaller ham det. Han heter egentlig Abdollah. Faren hans har gitt alle sønnene sine et navn som har Allah i seg. Selv heter han Assadollah, og guttene heter Ruhollah, Abdollah, Amanollah og Nasrollah. Rekken med gudenavn tok slutt først da han fikk en jente. Najib forteller at søsteren lenge ikke hadde navn, og de visste ikke hva de skulle kalle henne. Etter fødselen ble moren syk og døde. Én jente blir født og rekken av guder stopper opp, ja, det var sånn det føltes. Og det er visstnok derfor at faren til Najib ikke liker kvinner, og da spesielt meg. Najibs søster klarte å rive seg løs og dro. Ikke at det var så mye å rive seg løs fra … Hun motsatte seg faren, studerte til tross for alle Allah-ene i huset, kom inn på universitetet, fikk stipend og dro før Najib og jeg giftet oss. Hun fortalte meg at hun skulle dra, og hun advarte meg samtidig om at jeg ikke skulle bli en del av denne familien. Jeg hørte ikke på henne, det var for sent for meg. Jeg var allerede forelsket i Najib, og det er vanskelig å rive seg løs fra en man er forelsket i. Vi er glad i hverandre. Han liker sitt nye navn. Og iblant synder vi bittelitt sammen.

Sceneanvisning:
Musikk høres. Nilufar begynner å danse med en dukke av Najib. På motsatt side av scenen danser Najib med en dukke av Nilufar.

Tredje akt:

Sceneanvisning:
Det er flere vugger på gulvet. Nilufar entrer scenen og begynner å vugge disse. Hun danser bort til den ene vuggen etter den andre og ler. Dukken av gammel mann entrer scenen og går bort til den ene vuggen etter den andre. Han stikker hodet ned i vuggene og mumler noe.

Nilufar:
Det pågår en krig hjemme hos oss hver kveld. En krig mellom faren til Najib og meg. Han minnes ungdomstiden sin, da han var hellig kriger. Gruppen han tilhørte gikk til hellig krig mot bruer, lyktestolper, telefonsentraler, skoler og universiteter. Uten nåde. De sprengte alt på sin vei, og etter å ha fjernet Najib-regjeringen, gikk de løs på hverandre idet makta skulle fordeles. De gikk løs på vanlige folk, de gikk løs på byene og de la vakre Kabul i grus. Han tror fremdeles at han fører hellig krig, hellig krig mot kvinner, hellig krig mot liv. Det pågår en krig hjemme hos oss. Sånn var det ikke før. Før var det tålmod og respekt, men så satte han i gang. Han liker det. Han liker å alltid være i krig med noen. Til tross for sitt rolige vesen har han en indre uro. Han fører en krig mot meg på samme måte som krigen han førte mot konen sin, som krigen han førte mot datteren sin. I begynnelsen bønnfalt jeg ham, men til ingen nytte. Når sola er på vei ned tar han fram Koranen og begynner å lese høyt og forbanne. Han skjeller ut meg, han skjeller ut nabojentene. Han

gjør det høyt. Før jeg ble gravid gikk jeg ut under påskudd av at jeg skulle handle eller møte en venninne, eller at jeg bare skulle feie taket. Men jeg ble tverr etter at jeg ble gravid. Jeg skrur opp lyden til TV-en, skifter til en utenlandsk musikk-kanal. Jo høyere han leser Koranen, desto høyere skrur jeg opp musikken. Jeg lukker døra og danser.

Sceneanvisning:
Nilufar danser til musikk. Lyden av musikk og Koranopplesning blandes. Musikkrytmen går fortere, Nilufar danser raskere. Mens hun danser høres en eksplosjon. Nilufar faller ned på bakken.

Nilufar:
Jeg forter meg og skifter kanal. Lyden av Koranopplesingen stopper ikke, jeg stopper. Kroppen min dirrer, hendene dirrer. Jeg skifter kanal. Venter på nyheten. Sendingen avbrytes. Nyhetsankeret går på lufta og melder om en selvmordsbombe i Dasht-e Barchi. Han sier at detaljene kommer senere. Jeg blir urolig. Dasht-e Barchi? Å, nei! Najib! Jeg løper ut av huset, ut i smuget, så et smug til, så nok et smug. Tar disse smugene aldri slutt? De er som en stor labyrint. Jeg finner ikke veien ut til hovedgata. Noen av smugene er så smale at det såvidt er plass til meg. Jeg presser meg gjennom. Neste smug er litt bredere. Jeg ser en kjent skygge nærme seg i det fjerne. Den blir tydeligere, større og større og større. Den blir til min Najib. Han hopper av sykkelen så snart han ser meg, og jeg kaster meg i armene hans og gråter ustanselig. Najib forsøker å

trøste meg. Han drar sjalet sitt over hodet mitt og lager en knute under haken min. Han kysser meg på pannen og hjelper meg opp fra bakken. Han holder sykkelen i den ene hånden, den andre hånden holder han rundt meg, og vi går hjemover som kjærester. Hvor var du Najib? Jeg ble så bekymret. Jeg løp ut for å finne deg, men så løp jeg meg bort i disse smugene. Så bra du fant meg. Jeg var så redd for aldri å få se deg mer. Hva om det hadde hendt deg noe? Najib smiler og sier at jeg ikke skal bekymre meg, at det gikk bra. Selvmordsbomberen hadde sprengt seg selv i et treningssenter. Najib hadde vært i nærheten og falt av sykkelen. Jeg ser at han er såret i ansiktet. Så snart vi er hjemme, steller jeg såret og bandasjerer pannen hans.

Gammel mann:
Eier du ikke skam? Tenk at du gikk ut uten slør og barbeint! Hva kommer folk til å si! Tenkte du ikke at det er syndig? Gud kommer til å straffe deg!

Nilufar:
Han ser ikke såret på Najibs panne. Han ser ikke krateret i byen. Han ser ikke alle mødrene og kvinnene og barna som sørger. Det eneste han ser, er at jeg gikk ut uten å dekke håret og føttene. Han spør ikke hvordan det går med såret i pannen til sønnen. Han vil ikke vite noe om hvor stresset og bekymret jeg er. Men han spør om mine nakne føtter som løp for å finne Najib. Najib ser på meg. Med blikket sitt ber han meg gå stille inn på rommet. Jeg holder nesten ikke ut. Jeg skriker innvendig og jeg

går. Jeg går for å trøste gutten min, for å trøste jenta mi.

Gammel mann:
Gudskjelov gikk det bra. Og det er bare fordi jeg bor i samme hus som dere og leser Koranen så mye som jeg gjør, ellers hadde Gud ikke vært så nådig mot dere. Kom dere opp og be og takk Gud. Og glem ikke å angre syndene!

Nilufar:
For en Gud … Faen ta sånne blodtørstige Guder som Ham. Og du gjorde allslags dårlige ting i Guds navn mot konen og datteren din, og nå har du gått løs på meg. Til og med skolejentene skjeller du ut. Har Gud noensinne brydd seg om meg? Har Gud noensinne brydd seg om mødrene og konene og søstrene til de som ble drept? Bryr han seg om hvor ille vi har det? Bryr han seg når vi sulter og er tomhendte, når vi ikke har noe å ha på føttene engang? Vet du hva far? Hverken Guden din eller du er villig til å se din bekymrede svigerdatter i øynene, og så lenge dere er slik, forblir dere uvitende. Dere tør ikke se sånne som meg i øynene, og vet du hvorfor? For dere blir svar skyldig. Vet du hvorfor jeg løp barbeint og utildekket ut i smuget? Jo, fordi jeg har følelser, fordi jeg har et hjerte, fordi jeg er et menneske og fordi livet til et annet menneske er verdifullt for meg. Derfor bekymret jeg meg ikke for at håret er utildekket og føttene nakne idet jeg løper for å finne ut om Najib er i live eller ikke. Skjønner du noe av det jeg sier? Nei, det virker ikke sånn. For du og Guden din gjør ikke annet enn å lese i den

hersens boka. Hva vet dere om alt som skjer rundt dere? Hva vet du om at du er mutters alene? Guttene dine er døde på grunn av staheten din, og de av dem som fremdeles er i live, har flyttet til andre byer. Vet du hvorfor? Fordi de vil bort fra deg og guden din. Og disse såkalte trosbrødrene dine, disse Talibanene og hellige krigerne, du skal ikke se bort ifra at de dreper deg også? Du er jo hazara, og i Koranen deres står det at hazara er fritt vilt. Datteren din, som du ikke ga navn til engang, stakk av fra dette landet for at den ene og andre Guden ikke skulle få kloen i henne. Men sånt får du ikke med deg. Nå lever hun et fritt liv, og hun forstår hva frihet betyr. Frihet betyr en verden uten Gud.

Fjerde akt:

Sceneanvisning:
I hjørnet av scenen vises treet på Førti døtre fjellet. Treet vises i stort format. Nilufar entrer scenen. I hånden holder hun mange tøystykker. Det virker som om hun har tatt disse fra treet. Hun slipper dem ned én etter én.

Nilufar:
Etter den dagen har det vært merkelig stille i huset. Jeg ble vrang og spiste ikke på noen dager. Najib spiste heller ikke. Etter noen dager kom han bort og omfavnet meg, kysset meg på pannen og overtalte meg til å spise for barnets skyld. Og faren til Najib lovet at han ikke skulle skjelle meg ut så lenge jeg var gravid. Riktignok med betingelse om at jeg ikke hadde lov til sette på hverken TV eller musikk. Det ble avtalt at han skulle hviske trosbekjennelsen i barnets øre rett etter fødsel. Og navnet skulle Najib og jeg bestemme sammen. Najib har vært arbeidsledig i flere måneder, så vi har dårlig råd. Vi har skaffet barneklær til de første månedene, de passer uansett om det blir jente eller gutt. Jeg vokser og føler meg tyngre for hver dag som går. Jeg bekymrer meg mer og mer. Strekker ikke til, begynner å angre, det føles som om jeg knekker sammen snart. Jeg prøver å krumme meg for ikke å knekke, akkurat som dette treet som bærer på alle disse ønskene. Jeg gjør det for barnets skyld. Men det spørs. Alle har jo en grense. Jeg kommer hit hver dag. Jeg er her før kvinnene kommer og knyter nye ønsker til treet. Jeg knyter ønskene opp, lar vinden ta dem. Kanskje ønskene når fram til

Gud fortere sånn. Kanskje vinden blåser i Guds hår på samme måte som den blåser i mitt. Kanskje vinden får Gud til å innse at han må holde opp med alle disse blodsutgytelsene. Jeg må lære ting jeg ikke kan, så jeg kan bli en god mor. Jeg må øve på å synge. Jeg må prøve å huske alt det fine moren min gjorde … Skulle ønske du var hos meg mamma. Hva hadde du sunget?

Sceneanvisning:
Nilufar begynner å synge en vuggevise. Lyden av en dambura skaper gjenklang og harmonerer med Nilufars stemme. Fargerike tøystykker henger fra taket, helt ned til Nilufar og damburaen. Tøystykkene vaier svakt i vinden. Nilufar danser mellom tøystykkene.

Femte akt:

Sceneanvisning:
Vi vender tilbake til fødestue-scenen. De hvite gardinene, som ble dratt for i den tidligere akten, dras nå bort. Skyggene tar med seg inventaret.

Nilufar:
Jeg fant aldri barnet mitt. Men jeg kunne føle barnet mitt. Jeg føler at det kommer. Jeg føler fødselen. Det begynte en morgen. Najib hadde endelig funnet seg jobb. Han spiste frokost. Jeg fulgte ham til døra. Jeg hadde ikke krefter til å komme opp på fjellet. Han kysset pannen min, og før han nådde enden av smuget vårt, ropte jeg på ham. Han snudde for å se hva jeg ville. Jeg visste ikke min arme råd. Det eneste jeg fikk til, var å rope at nå skjer det, nå kommer ungen. Najib slengte sykkelen ifra seg i smuget, kom bort og løftet meg og løp hele veien til hovedgata. Jeg vred meg i smerte, kloret armene hans, stakk neglene i huden hans. Knoklene mine holdt på å gå ifra hverandre. Han løp videre, helt til sykehuset. Der tok de meg med til fødestuen. Så dro Najib hjem igjen for å hente klær og andre ting vi hadde gjort klart til barnet. Jeg husker fremdeles smilet hans. Han var så glad. Så glad at han ikke enset sårene som neglene mine hadde etterlatt på armen hans. Jeg holdt ikke ut smerten. Alle kreftene gikk til å presse barnet ut. Jordmoren sa jeg måtte presse, hvis ikke måtte de ty til keisersnitt. Det hadde vi ikke råd til, så jeg presset, skrek og

kloret. Knoklene mine var iferd med å gå fra hverandre. De holdt på å knuse. Jeg pustet dypt, ga alt jeg hadde og skrek. Knoklene mine brakk. Jeg hørte en eksplosjon, hørte skudd, så ble jeg borte. Øynene lukket seg, og jeg ble nummen. Jeg hørte skriket til barnet mitt, jeg hørte skrik og skudd, jeg hørte kuler og eksplosjoner. Lyset gikk, alt ble mørkt. Alt ble utydelig. Jeg så skygger, svarte skygger, jeg så Guds svarte skygge. Han holdt en kalasjnikov i hånden, og kulebeltet hang over skulderen. Han siktet på meg med kalasjnikoven, skjøt og hevnet seg på meg for all den tiden Han hadde levd mutters alene. Én, to, tre, fire, fem, seks, sju, åtte, ni, ti …

Sceneanvisning:
Skudd høres i takt med Nilufars telling. Radiovertens stemme melder om angrep på hundre pasienter i sykehuset i Dasht-e Barchi. Det meldes om en selvmordsaksjon, om at flere selvmordsbombere har tatt seg inn i sykehuset.

Nilufar:
Her er jeg, i hjertet av sykehuset i Dasht-e Barchi. Det smaker krutt. Jeg fødte barnet mitt, jeg kan høre det gråte. I dag så jeg listen over de døde iblant alle dokumentene på gulvet. Navnet til mitt barn sto ikke der. Navnet mitt var der. Navnene til sykepleierne og legene og de gravide og spedbarna var der. Jeg husker ansiktet til den ene sykepleieren, og ansiktet til hun utenlandske legen som jeg ikke forstod hva sa. Men i øynene hennes så jeg livet, jeg så tilgivelse, uselviskhet. Jeg vet ikke hvor hun var

fra, hvilke land hun tilhørte, hva hjembyen het, men i øynene hennes så jeg en verden uten grenser, uten piggtrådgjerder, uten hat. Øynene hennes var fulle av liv og latter, grenseløse, uendelige, fulle av liv … Stedet er tømt nå. Taliban har tatt med seg alt på sykehuset som krigsbytte. Sykehuset Leger uten grenser drev, er stengt for alltid. Jeg er alene her. Det er kaldt. Jeg skulle ønske barnet mitt kunne holde rundt meg, at Najib kunne holde rundt oss, at vi alle kunne holde rundt hverandre og bare sove. Så kunne vi våkne og være glade for at alt dette bare var et mareritt. Jeg hører bønnerop. Det er så kaldt her. Guds skygge lar ikke noe lys slippe inn, den lar ikke noe håp slippe inn …

Sceneanvisning:
Første scene gjentas. Nilufar står midt på scenen. Skyggene kommer, skudd høres og blod spruter på forhenget. Det blir stille. En sykepleier kommer kommer frem fra baksiden av forhenget. Hun har blod over hele seg og bærer på et nyfødt barn. Hun faller om mens hun holder barnet tett inntil brystet. Barnet rører på seg og gråter rolig. Musikk og Nilufars vuggevise høres. Hun sitter i enden av scenen. To store, hvite vinger i enden av scenen kommer frem og omfavner sykepleieren og barnet. Barnet letter og stiger opp fra vingene. Et dempet lys skinner på barnet. Lyden av en hasara-vuggevise blander seg med lydene av vuggeviser fra andre deler av Midt-Østen. Lyset skrus av. Følgende tekst vises på forhenget: "Terrorangrepet den 12. mai 2020 etterlot seg 24 drepte, flesteparten var kvinner

i barsel og nyfødte barn. 30 ble såret. I etterkant av angrepet informerte Leger uten grenser om at deres arbeid ved sykehuset og fødeavdelingen i Dasht-e Barchi i Vest-Kabul opphører. I kunngjøringen skrev hjelpeorganisasjonen at avgjørelsen hadde vært smertefull å ta, men nødvendig. De skrev videre at hasara-befolkningen i området hadde vært utsatt for slike angrep konstant, og at angrepene også gikk hardt utover hjelpeorganisasjonene som bisto dem. Leger uten grenser anslo at beslutningen om å opphøre alt arbeid i området ville få betydelige konsekvenser for mer enn én million mennesker hvorav flesteparten tilhørte det allerede vanskeligstilte hasara-folket. Thierry Allafort-Duverger, daværende generalsekretær i Leger uten grenser, sa i forbindelse med angrepet at de visste at de utsatte seg for fare ved å arbeide i Dasht-e Barchi, men at de aldri kunne forestille seg at noen ville angripe dem for å drepe forsvarsløse fødende kvinner og nyfødte barn. I følge BBC Persian ble 70 hjelpearbeidere og pasienter drept i løpet av de seksten årene Leger uten grenser var aktive i Afghanistan. Dette dukketeatret tilegnes de i Leger uten grenser som bøtet med livet kun for å ha reddet livene til kvinner og barn.